

JUSTITSMINISTERIET

Civil- og Politiafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 21. august 2009
Kontor: Det Internationale
Kontor
Sagsnr.: 2009-150-1298
Dok.: SJE42713

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 1111 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 12. august 2009. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Anne Baastrup (SF).

Brian Mikkelsen

/

Nicolai Pii

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1111 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Ministeren bedes redegøre for Menneskeretsdomstolens praksis i forbindelse med sager, hvor der tages initiativ til en hasteprocedure og oplyse, hvilke regler og praksis der gælder for at meddele opsættende virkning i sager, der rejses for menneskeretsdomstolen.”

Svar:

Klager til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har ikke opsættende virkning. Det følger imidlertid af regel 39 i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols procesreglement (*”Rules of the Court”*), at Menneskerettighedsdomstolen kan anmode sagens parter om at træffe foreløbige foranstaltninger (*”interim measures”*), der er nødvendige af hensyn til sagens parter eller klagesagens behandling. Beslutning om foreløbige foranstaltninger træffes af Domstolen efter begæring fra sagens parter, enhver anden berørt person eller af egen drift. Efter Menneskerettighedsdomstolens praksis er dens anmodninger om foreløbige foranstaltninger bindende for medlemsstaterne.

Domstolen træffer beslutning om foreløbige foranstaltninger i de klagesager, hvor Domstolen vurderer, at der er en nærliggende risiko for, at der vil ske en uoprettelig skade (*”an imminent risk of irreparable damage”*), hvis der ikke træffes sådanne foreløbige foranstaltninger, før klagesagen er færdigbehandlet ved Domstolen, jf. bl.a. Domstolens dom af 4. februar 2005 i sagen Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet. Vurderingen heraf beror altid på en konkret vurdering.

I praksis ses foreløbige foranstaltninger navnlig anvendt i udleverings- og udvisningssager, hvor Domstolen finder, at der er en nærliggende risiko for, at klageren vil blive udsat for en behandling i strid med konventionens artikel 2 (retten til liv) eller artikel 3 (forbud mod tortur), hvis udleveringen eller udvisningen gennemføres, før klagesagen er færdigbehandlet.